



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. Ch.**
zastoupen advokátem Mgr. Josefem Blažkem
sídlem Žižkovo náměstí 2, 792 01 Bruntál

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2021, č. j. MSK 30993/2021, ve věci
veřejně přístupné účelové komunikace

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2021 č. j. MSK 30993/2021, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 31. 12. 2020 č. j. MUBR/65532-20/ima, jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

bylo deklarováno, že na pozemku parc. č. XA (trvalý travní porost) v k. ú. X (dále jen „pozemek parc. č. XA“) se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že cesta na pozemku parc. č. XA je jen začátkem veřejně přístupné účelové komunikace, resp. začátkem přístupu pro desítky vlastníků (uživatelů) mnoha nemovitostí, a představuje tak pro ně nutnou komunikační potřebu. Uvedl také, že průjezdu po cestě na pozemku parc. č. XA nikdy nikdo nebránil (kromě posledních 3 let, což se děje v důsledku sporů mezi spoluvlastníky pozemku). Rozhodnutí, že se na pozemku parc. č. XA nenachází veřejně přístupná komunikace, podle žalobce neodpovídá skutečnosti.
3. Žalobce dále poukázal na rozhodnutí silničního správního orgánu ze dne 10. 2. 2020 č. j. MUBR/64808-20/ima deklarující, že na pozemku parc. č. XB (na jeho části od společné hranice s pozemkem parc. č. XC po společnou hranici s pozemky parc. č. XD a XE) se nachází veřejně přístupná účelová komunikace.
4. Oproti závěrům prvostupňového správního orgánu o existenci alternativního přístupu k pozemku parc. č. XF přes pozemek parc. č. XB, je žalobce přesvědčen, že pozemek parc. č. XB, který nebyl předmětem ohledání, není užíván již po dobu 30 let, stojí na něm řada překážek, které jeho užívání jako cesty vylučují (např. vzrostlé stromy, drobné stavby pro hospodářská zvířata, oplocení, výmoly). Podle žalobce na pozemek parc. č. XF, který bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. XA, neexistuje jiný přístup, než přes pozemek parc. č. XA. Žalobce proto trvá na ohledání pozemku parc. č. XB na místě samém za účasti znalce z oboru geodetických prací, a to za účelem zjištění, zda z pozemku parc. č. XF existuje jiný přístup na veřejnou komunikaci, než přes pozemek parc. č. XA.
5. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že pozemek parc. č. XF je ve vlastnictví obce X a bezprostředně navazuje na pozemky parc. č. XB a parc. č. XG ve vlastnictví téhož subjektu. Obec X k němu tedy má přístup přes své pozemky navazující na veřejné pozemní komunikace. Je-li část těchto pozemků zarostlá, či se zde nacházejí další překážky, pak je plně věcí obce jako vlastníka, aby si přístup k pozemku parc. č. XF zajistila údržbou pozemků parc. č. XB a XG.
6. Dle žalovaného žalobce nijak nezpochybnil závěr žalovaného, že nebyl naplněn znak nutné komunikační potřeby pro užívání pozemku parc. č. XA. Žádný vlastníků nemovitostí v dané lokalitě, kromě žalobce samotného, neuplatnil připomínku, že by cesta na pozemku parc. č. XA pro něj byla nutnou komunikační potřebou k jeho pozemkům bez alternativního přístupu. Ze skutkových zjištění vyplývá, že jediným pozemkem, na který se nelze z místní komunikace č. 14c dostat jinak než přes pozemek parc. č. XA, je pozemek parc. č. XH, který však je ve spoluvlastnictví stejných fyzických osob jako pozemek parc. č. XA, tedy i žalobce, a jedná se tak o spor řešitelný cestou soukromého práva.
7. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 25. 1. 2023 č. j. 22 A 55/2021-34 tak, že žalobu zamítl. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 5. 2024 č. j. 8 As 49/2023-26, který nabyl právní moci dnem 13. 5. 2024 (dále jen „kasační rozsudek“). Současně NSS vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

8. V dalším řízení (po kasačním rozsudku) krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Současně byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS v kasačním rozsudku.
9. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 23. 12. 2017 k Městskému úřadu v Bruntále (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost o určení, že se na pozemku parc. č. XA nachází veřejně přístupná účelová komunikace, již odůvodnil tím, že u Okresního soudu v Bruntále probíhá řízení o vypořádání spoluvlastnického podílu k pozemku parc. č. XA, přičemž žalobci jako vlastníku ideálního spoluvlastnického podílu v rozsahu 1/10 k celku na předmětném pozemku svědčí právní zájem na takovémto určení.
10. Správní orgán I. stupně vydal dne 27. 6. 2018 rozhodnutí, jímž dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) určil, že se na pozemku parc. č. XA veřejně přístupná účelová komunikace nenachází.
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2018 bylo prvostupňové rozhodnutí v odvolacím řízení zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, neboť správní orgán I. stupně nevybral správní poplatek.
12. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl nově rozhodnutím ze dne 4. 12. 2019, v němž opětovně deklaroval, že se na pozemku parc. č. XA veřejně přístupná účelová komunikace nenachází.
13. Toto rozhodnutí bylo opětovně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2020, neboť žalovaný dovodil, že se ve věci jedná o řízení s velkým počtem účastníků, a proto měl správní orgán I. stupně postupovat dle § 144 správního řádu a písemnosti doručovat veřejnou vyhláškou, což neučinil, čímž řízení zatížil vadou.
14. Dne 31. 12. 2020 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí formou veřejné vyhlášky, jímž vyslovil, že se na pozemku parc. č. XA veřejně přístupná účelová komunikace nenachází. Vydání rozhodnutí předcházelo obsáhlé dokazování zahrnující také místní šetření a ohledání mnoha pozemků (ohledání pozemku parc. č. XB v k. ú. X nebylo realizováno-*poznámka soudu*). Ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně zkoumal mj. otázku nutné komunikační potřeby a detailně vymezil alternativní přístupy k pozemkům, k nimž je sjížděno „přímo z cesty na pozemku parc. č. XA“. K pozemku parc. č. XF ve vlastnictví obce X, který bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. XA, správní orgán I. stupně uvedl, že má alternativní přístup „z *místní komunikace 11c na parc. č. XB končící u č. p. X v lokalitě X – tento přístup byl zdokumentován při ohledání pozemku parc. č. XI a je také veden přes zatravněné pozemky ve vlastnictví jiných osob s tím, že je pouze o něco delší než přístup z místní komunikace č. 14c a cesty na parc. č. XA*“.
15. Toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl žalobce odvoláním ze dne 14. 1. 2021, v němž namítl, že pozemek parc. č. XA je pouze začátkem cesty a představuje skutečný přístup, resp. začátek přístupu, k nemovitostem mnoha vlastníků pozemků nacházejících se

východně i západně od pozemku parc. č. XA. Žalobce dále uvedl, že prvostupňovému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí ze dne 2. 10. 2020 o tom, že na pozemku parc. č. XB, ostatní plocha, v k.ú. X (dále jen „ pozemek parc. č. XB“) v jeho části od společné hranice s pozemkem parc. č. XC po společnou hranici s pozemky parc. č. XD a XJ, vše v k.ú. X se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, přičemž správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že cesta po tomto pozemku parc. č. XB je alternativou k cestě po pozemku parc. č. XA. Žalobce však namítl, že cesta na pozemku parc. č. XB již fakticky zanikla, je nepřístupná, jsou na ní vzrostlé stromy, drobné stavby a výmoly, přičemž nová cesta se vytvořila na pozemku parc. č. XA. K tomu navrhl ohledání na místě samém.

16. Žalovaný ve věci rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný shrnul pojmové znaky účelové komunikace. Ohledně znaku nutné komunikační potřeby uvedl, že pro jeho naplnění postačuje, aby předmětná cesta představovala nezbytnou komunikační spojnici, byť pro jedinou další nemovitost ve vlastnictví osob odlišných od vlastníka pozemku, na němž se cesta nachází. Měl však za to, že úkolem správního orgánu není, aby v řízení o určení právního vztahu prokazoval jednotlivé přístupy ke všem nemovitostem v rámci celé rozsáhlé lokality, což by bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Je věcí vlastníků, zda předmětnou cestu vnímají jako nutnou komunikační spojnici ke svým pozemkům či nikoliv a zda se chtějí k řízení připojit v duchu zásady *vigilantibus iura*. Žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a zdůraznil, že v řízení žádný z vlastníků, a to ani obec Oborná zastupující veřejný zájem, neuplatnil připomínku, že by pro něj cesta na pozemku parc. č. XA byla komunikační potřebou k jeho pozemku bez alternativní možnosti přístupu. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, s nímž se ztotožnil i žalovaný, že cesta na pozemku parc. č. XA je nezbytnou komunikační potřebou toliko pro pozemek parc. č. XH v k. ú. X, který je ovšem ve spoluvlastnictví stejných fyzických osob jako pozemek parc. č. XA, a věc je případně řešitelná cestou soukromého práva. Správní orgány obou stupňů uzavřely, že není naplněn znak nutné komunikační potřeby.
17. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.
18. Platí, že účelovou komunikací se určitá cesta stává ze zákona, a to v okamžiku, kdy splní čtyři kumulativně vyžadované znaky, které zákon a judikatura pro vznik účelové komunikace předpokládají. Konkrétně musí jít o (1) stálou a v terénu patrnou dopravní cestu, která (2) naplňuje účel stanovený v zákoně, přičemž (3) její vlastník dal souhlas k obecnému užívání své cesty veřejností a zároveň (4) tato cesta naplňuje nutnou komunikační potřebu. Jakmile jsou tyto čtyři podmínky kumulativně naplněny, vzniká veřejně přístupná účelová komunikace.

19. Dle judikatury účelová komunikace nemusí být nutně stavbou podle stavebního zákona, tedy výsledkem stavební činnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003-64). Může tedy jít například i o pouhé koleje vyjeté v trávě nebo zpevněné místy kamením či sutí. O tom, zda se na určitém pozemku nachází účelová komunikace, přitom nerozhoduje ani to, jak je pozemek zapsán v katastru nemovitostí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2007 č. j. 6 Ans 2/2007-128). O tom, že se určitá cesta stává účelovou komunikací, nemusí být dokonce vydáno ani správní rozhodnutí (viz v tomto odstavci citovaná rozhodnutí či rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1868/2000).
20. V souzené věci žalovaný dovedl u pozemku parc. č. XA naplnění prvních dvou (zákonných) pojmových znaků, tedy samotnou existenci cesty, která naplňuje zákonný účel, tj. zajišťuje přístup vlastníkům k jejich nemovitostem. Třetím pojmovým znakem, tj. souhlasem vlastníků k obecnému užívání, se žalovaný zabýval pouze okrajově, neboť dovedl, že ve věci nebyl naplněn znak nutné komunikační potřeby (čtvrtý znak), přičemž je vyžadováno kumulativní naplnění všech čtyř pojmových znaků.
21. Ve vztahu k pojmovému znaku nutné komunikační potřeby žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dále žalovaný zcela správně uvedl, že nezbytná komunikační potřeba znamená, že pro určitý pozemek představuje dotčená cesta jediné spojení, příp. se jedná o spojení z jiného důvodu nezbytné (například proto, že jiné existující cesty z různých důvodů nedostačují k naplnění nutné komunikační potřeby). Není-li dovozeno naplnění nutné komunikační potřeby, pak není dán veřejný zájem na omezení vlastnického práva dotčených pozemků, na nichž se nachází cesta, a tato nemůže být označena za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. S tímto stanoviskem žalovaného se krajský soud plně ztotožnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž zdůraznil, že pokud žalobce nesouhlasil s rozhodnutím silničního správního orgánu ze dne 2. 10. 2020, jímž byla určena existence veřejně přístupné komunikace na části pozemku parc. č. XB, pak mohl podat odvolání, neboť předmětné rozhodnutí bylo vydáno na žalobcův návrh. Žalobce však odvolání nepodal.
22. Žalobce v žalobě namítl, že správním orgánem prvního stupně vymezená alternativní cesta vedoucí přes pozemek parc. č. XB není schůdná, a proto pozemek parc. č. XF, který bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. XA, nemá jiný alternativní přístup, než přes pozemek parc. č. XA.
23. Krajský soud při posouzení důvodnosti žaloby vycházel jednak z charakteristiky alternativního komunikačního přístupu, jak jej popsal správní orgán I. stupně na str. 21 svého rozhodnutí (srov. odst. 14 tohoto rozsudku), jednak z celé řady podkladů nacházejících se ve správních spisech (především katastrální mapy a ortofofomapy na podkladu katastrálních map, pasportu místních komunikací, fotodokumentace ad.), a to zejména ve vztahu k pozemku parc. č. XB a jeho návaznosti na pozemek parc. č. XA. Z uvedeného krajský soud zjistil, že pozemek parc. č. XB má specifický tvar, kdy jeho převážnou část tvoří pruh (představující dle rozhodnutí silničního správního úřadu Městského úřadu v Bruntále ze dne 2. 10. 2020 č. j. MUBR/64808-20/ima místní komunikaci) končící u č. p. X, jak se také uvádí v prvostupňovém rozhodnutí v popisu alternativní možnosti připojení pozemku parc. č. XF. V severní části nad č. p. X pak pozemek parc. č. XB pokračuje svou

mnohem užší částí, která má tvar srpku a která je dle ortofotomapy skutečně částečně zastavěná a částečně zarostlá zelení, tedy zřejmě neschůdná, jak tvrdí žalobce v žalobě. Dle obsahu prvostupňového rozhodnutí však správní orgán tuto užší část pozemku parc. č. XB neučinil součástí popisované alternativní komunikační potřeby, neboť výslovně uvedl, že část místní komunikace využitelná jako alternativní přístup končí u č. p. X a odtud spojnice dále pokračuje přes zatravněné pozemky (rovněž seznatelné na ortofotomapách) a navazuje na pozemek parc. č. XF. Obsahem správních spisů má krajský soud takto správním orgánem I. stupně popsany alternativní přístup k pozemku parc. č. XF za prokázany.

24. Krajský soud uzavírá, že užší část pozemku parc. č. XB, vedoucí dál od č. p. X (resp. nad ním) východním směrem, k níž žalobce váže svou argumentaci, nebyla správním orgánem prvního stupně do popisu alternativního přístupu k pozemku parc. č. XF vůbec zahrnuta. Žalobce tak ve svém žalobním tvrzení vycházel z mylného předpokladu, a proto nemohl být úspěšný.
25. NSS v kasačním rozsudku k těmto závěrům krajského soudu uvedeným již v jeho předchozím (zrušeném) rozsudku uvedl, že *krajský soud, žalovaný ani silniční správní úřad netvrdili, že by pozemek parc. č. XF byl bezprostředně napojen na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Netvrdili ani to, že by pro splnění čtvrtého definičního znaku bylo potřeba bezprostřední napojení pozemku na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Tvrdili pouze to, že obec Oborná má ke svému pozemku zajištěn alternativní přístup, což nutně neznamená, že by tento přístup měl být veřejně přístupnou účelovou komunikací. Není ostatně vůbec zřejmé, proč se stěžovatel domnívá, že pokud není onen alternativní přístup veřejně přístupnou účelovou komunikací, musí být veřejně přístupná účelová komunikace na pozemku parc. č. XA (nyní dle jeho tvrzení na parc. č. XK). Žádný z přístupů k pozemku parc. č. XF nemusí být veřejně přístupnou účelovou komunikací. K poněkud mimoběžné argumentaci stěžovatele navíc přispívá zřejmě to, že za veřejně přístupnou účelovou komunikaci (což je zákonný pojem) patrně považuje veřejností užívanou komunikaci. Opakovaně totiž zdůrazňuje, že komunikaci na pozemku parc. č. XA používá širší veřejnost, a možná i proto namísto zákonného termínu používá označení „veřejná komunikace“. Faktické užívání komunikace veřejností ovšem rozhodně není postačující ani klíčové pro posouzení, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Dílčí úvahy a argumenty stěžovatele založené na těchto nesprávných východiscích se v končeném důsledku míjí se závěry krajského soudu, a nelze v nich proto spatřovat přípustné kasační námitky (bod 11 kasačního rozsudku).*
26. Dále NSS uvedl, že z žalobcovy argumentace v kasační stížnosti může být zároveň sporné, zda hovoří o téže cestě, když se vyjadřuje k tomu, přes které pozemky má vést alternativní přístup k pozemku parc. č. XF, který popisoval silniční správní úřad na straně 21 svého rozhodnutí a krajský soud v odstavci 23 napadeného rozsudku. Ačkoliv ani jeden z nich neuvádí čísla parcel, když popisují tento přístup (slovy krajského soudu „spojnici“) „přes zatravněné pozemky“, z celkového popisu a podkladů, na které přímo odkazují, je podle názoru NSS zřejmé, kudy tato cesta vede (bod 12 kasačního rozsudku).
27. NSS rovněž poukázal na to, že *silniční správní úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že tento přístup z místní komunikace č. 11c na parc. č. XB končí u č. p. X (její existenci potvrzuje pasport místních komunikací obsažený ve správním spise) byl zdokumentován při ohledání pozemku parc. č. XI. Kromě toho, že popisuje, že se jedná o přístup přes zatravněné pozemky, odkazuje také*

na provedené místní šetření. Pozemek parc. č. XI byl obhlédván dvakrát – 24. 4. 2018 a 27. 5. 2019. V obou případech přitom bylo popsáno a fotograficky zdokumentováno, že z cesty na pozemku parc. č. XA vedly vyjeté koleje v trávě, které pokračovaly směrem na pozemek parc. č. XI (směr k lokalitě „Skalka“). Na tento popis navázal krajský soud tím, že spojnice přes zatravněné pozemky je seznatelná na ortofotomapách. Nejvyšší správní soud ověřil, že ve správním spise je založeno více ortofotomap zachycujících tuto dílčí oblast (třetí z map žurnalizovaných pod číslem 6 správního spisu k datu 1. 2. 2018, nebo třetí a pátá z map žurnalizovaných pod číslem 121 správního spisu k datu 15. 7. 2020) a všechny potvrzují, že mezi koncem místní komunikace 11c a pozemkem parc. č. XF jsou patrné vyjeté koleje na zatravněných pozemcích. Tyto koleje jsou také přerušovanou čarou vyznačeny například na čtvrté z map žurnalizovaných pod číslem 121 správního spisu. Podle názoru NSS proto nemůže být pochyb o tom, kterou cestu měly silniční správní úřad i krajský soud na mysli, popisovaly-li alternativní přístup k pozemku parc. č. XF (bod 13 kasačního rozsudku).

28. NSS se dále ztotožnil se závěrem krajského soudu učiněným v předcházejícím (zrušeném) rozsudku, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nevyžadoval provedení dalšího místního šetření. Nižší kvalita alternativního přístupu k pozemku parc. č. XG nijak nevylučuje, že se jedná o přístup dostatečný pro účely obhospodařování tohoto pozemku. Opak ostatně žalobce netvrdí (bod 17 kasačního rozsudku).
29. NSS však v kasačním rozsudku vytkl krajskému soudu, že ve vztahu k pozemkům, po nichž vede alternativní přístup k pozemku parc. č. XG, se nezabýval otázkou, zda bylo určeno jejich vlastnictví a zjištěn souhlas vlastníků s užíváním cesty a fakticky tak nereagoval na žalobní námitku, že cestu „přes zatravněné pozemky“ (slovy žalobce „přes zemědělské pozemky“) nelze legálně využívat, neboť vlastníci těchto pozemků s tím nedali souhlas. V dalším řízení proto NSS zavázal krajský soud k posouzení důvodnosti tohoto žalobního tvrzení (bod 21 kasačního rozsudku).
30. Krajský soud v dalším řízení vycházel při posouzení této otázky opět z definice přístupové cesty vymezené na str. 21 prvostupňového rozhodnutí, kteréžto vymezení bylo aprobováno rozhodnutím žalovaného a současně převzato také do předcházejícího (zrušeného) rozsudku krajského soudu jako vymezení správné, což potvrdil rovněž NSS v kasačním rozsudku. Na základě obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů krajský soud konstatuje, že souhlasem vlastníků této alternativní přístupové cesty s veřejným užíváním se správní orgány v řízení nezabývaly a neplyne to ani z obsahu správních spisů. Otázkou, kterou se krajský soud musel zabývat, je, zda zkoumání existence souhlasu vlastníků alternativní přístupové cesty bylo pro posouzení merita souzené věci nezbytné.
31. Předně je nutno zdůraznit, co je v nyní posuzované věci předmětem řízení. Tím je určení, zda se na pozemku parc. č. XA nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Jak již bylo vysloveno výše, k tomu, aby se určitá cesta stala účelovou komunikací, musí být splněny čtyři znaky, a to kumulativním způsobem (odst. 18 tohoto rozsudku). Správní orgány obou stupňů vzaly za prokázané první dva znaky veřejně přístupné účelové komunikace, a to existenci stálé dopravní cesty (1), která naplňuje účel stanovený zákonem (2). Dále se zabývaly znakovou alternativní přístup, který vymezily správně, jak dovodil nejen krajský soud v předcházejícím (zrušeném) rozsudku, ale také NSS v kasačním rozsudku. Posouzení

existence tohoto znaku však nebylo komplexní, neboť správní orgány nezkoumaly existenci souhlasu vlastníků dotčených pozemků.

32. Pokud jde o třetí definiční znak, tj. souhlas vlastníků pozemku parc. č. XA s obecným užíváním této parcely jako veřejně přístupné účelové komunikace, žalovaný se k této otázce vyjádřil pouze okrajově. Žalovaný totiž zcela správně, jak již krajský soud potvrdil výše (odst. 21 tohoto rozsudku), založil své závěry na tom, že nikdo z účastníků řízení, s výjimkou žalobce samotného, v řízení potřebu alternativní cesty neuplatnil. Pečlivě se však naplněním třetího definičního znaku zabýval správní orgán I. stupně na str. 22-24 svého rozhodnutí, kde podrobně vyhodnotil existenci souhlasu spoluvlastníků pozemku parc. č. XA, jehož je žalobce spoluvlastníkem pouze z 1/10, s obecným užíváním pozemku. Na základě obsahu správního spisu prvostupňový správní orgán uvedl, že vůle žalobce, aby na tomto pozemku existovala veřejná komunikace, naráží na odpor spoluvlastnice pozemku J. G., které náleží 7/10 předmětného pozemku. Spoluvlastnice J. G. v průběhu správního řízení opakovaně vyjadřovala zásadní nesouhlas s tím, aby po předmětném pozemku vedla veřejně přístupná komunikace. Kategoricky také odmítla, že by v minulosti dala, byť jen konkludentně, souhlas s takovým způsobem užívání pozemku.
33. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že za dané situace je naprosto irelevantní souhlas žalobce, jenž je vlastníkem 1/10 pozemku parc. č. XA, jakož i souhlas M. J., jež je rovněž vlastníci toliko 1/10. Poslední spoluvlastnice předmětného pozemku J. P. se k této otázce nevyjádřila, ovšem velikost jejího spoluvlastnického podílu je také pouze 1/10. Pro absenci souhlasu většinové spoluvlastnice pozemku parc. č. XA J. G. proto nemůže nastat situace, že by se pozemek parc. č. XA stal veřejně přístupnou komunikací.
34. Krajský soud zdůrazňuje, že posuzuje skutkový a právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z napadeného rozhodnutí, ani z obsahu správních spisů není zřejmé, že by ke dni vydání napadeného rozhodnutí došlo ke změně spoluvlastnických vztahů či změně stanoviska většinové spoluvlastnice pozemku parc. č. XA J. G.
35. S ohledem na výše uvedené se pak jeví zcela nadbytečným zkoumat souhlas vlastníků alternativní přístupové cesty, neboť výsledek takového zkoumání nemůže mít žádný vliv na závěr, že u pozemku parc. č. XA potřebné 4 kumulativní znaky veřejně přístupné komunikace nebyly ke dni vydání napadeného rozhodnutí naplněny.
36. Krajský soud na závěr shrnuje, že správní orgány obou stupňů vycházely z náležitě a správně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vypořádal žalobcovy odvolací námitky věcně správně, a nebylo zapotřebí dalšího místního šetření, neboť obsah správních spisů představuje dostatečný podklad pro vydaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, což stvrdil také NSS v kasačním rozsudku. Z těchto důvodů krajský soud neshledal důvodným důkazní návrh geometrickým plánem pro rozdělení pozemku parc. č. XA vznesený žalobcem u ústního jednání před krajským soudem dne 18. 1. 2023, ani opakovaný důkazní návrh na provedení místního šetření soudem a výslech svědků, tj. osob, které pozemek parc. č. XA skutečně využívají, jež žalobce vznesl u ústního jednání před krajským soudem dne 17. 7. 2024.

37. Na základě shora uvedeného krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 17. července 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu